

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 59Ek/164/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119216497
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Svetlana Novyvedláková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2019:6119216497.5

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnom konaní oprávneného E.. H. X., nar. XX.XX.XXXX, P. O. M. XXX, XXX XX J. - Q. proti povinnému Obec Holčikovce, so sídlom Hlavná 40, 094 05 Holčikovce, IČO 00 332 429, o vymoženie 418.237,72 eur s prísl., vedenom súdnym exekútorom JUDr. Jozefom Karasom, Exekútorský úrad Humenné, Sládkovičova 1423/7, 066 01 Humenné, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 59Ek/165/2019 zo dňa 20.05.2019 takto

rozhodol:

Mení I. výrok uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 59Ek/164/2019 zo dňa 20.05.2019 tak, že exekúciu zastavuje v celom rozsahu podľa § 61k ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku.

odôvodnenie:

1. V právnej veci účastníkov tunajší súd uznesením sp. zn. 59Ek/164/2019 zo dňa 20.05.2019, ktoré vydal vyšší súdny úradník, exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku zastavil, náhradu trov exekúcie oprávnenému a povinnému nepriznal a oprávneného zaviazal nahradiť súdnemu exekútorovi JUDr. Jozefovi Karasovi trovy exekúcie vo výške 30,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že povinný v návrhu na zastavenie exekúcie uviedol, že návrh na vykonanie exekúcie mal byť zamietnutý z dôvodu, že exekučný titul platobný rozkaz Krajského súdu v Košiciach č. k. 17Rob 1361/96-24 zo dňa 27.06.1997 bol povinnému doručený do vlastných rúk až dňa 20.10.2008, pričom následne v dôsledku včas podaného odporu povinného s odôvodnením vo veci samej bol tento platobný rozkaz zrušený v plnom rozsahu a vec vedená Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 17Rob 1361/96 bola preraďená do registra „Cb“ pod sp. zn. 3Cb/4/2008, pričom v súčasnosti je daná vec vedená Krajským súdom v Košiciach po spojení s vecou sp. zn. 4Cb/1/2008 (predtým pod sp. zn. 18Rob 1357/96) na základe uznesenia Krajského súdu Košice č. k. 3Cb/4/2008-894 zo dňa 12.11.2014, pod spoločnou spisovou značkou 4Cb/1/2008, pričom súdne konanie v danej veci naďalej prebieha. Povinný ďalej uviedol, že na základe exekučného titulu sa už viedlo exekučné konanie a to Okresným súdom Vranov nad Topľou pod sp. zn. Er/3196/1997, v ktorom okresný súd vydal uznesenie č.k. Er/3196/1997-743 zo dňa 07.07.2009, ktorým exekúciu zastavil. Toto rozhodnutie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15CoE/1/2009 zo dňa 04.11.2009. Uznesenie Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. Er/3196/1997-743 zo dňa 07.07.2009 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15CoE/1/2009 zo dňa 04.11.2009 je do dnešného dňa právoplatné a predstavuje prekážku právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata). Keďže po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku a keďže exekučný titul bol zrušený a sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhatelnosti exekučného titulu, povinný navrhol exekúciu zastaviť.

3. Oprávnený so zastavením exekúcie nesúhlasil, keď jeho vyjadrenie k návrhu povinného na zastavenie exekúcie sa obsahovo takmer v celom rozsahu opiera o skutočnosti súvisiace s riadnym doručením platobného rozkazu Krajského súdu v Košiciach č. k. 17Rob/1361/1996-24, ktorý je exekučným titulom

v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 59Ek/161/2019 a platobného rozkazu Krajského súdu v Košiciach č. k. 18Rob/1357/1996-22, ktorý je exekučným titulom v konaní vedenom tunajším súdom pod sp. zn. 33Ek/247/2019. Oprávnený vo vyjadrení poukázal na to, že platobné rozkazy boli povinnému opätovne doručované z dôvodu, že povinnému neboli riadne doručené a čoho následkom bolo podanie odporu zo strany povinného po 11 rokoch, 3 mesiacoch a 19 dňoch odo dňa vydania exekučných titulov. Odmietol tvrdenia povinného o tom, že exekučné tituly v čase ich vydania mu neboli riadne doručené, keď tieto prevzala zamestnankyňa obce a má za to, že exekučné tituly sú naďalej právoplatné a vykonateľné. Keďže exekučné tituly stále existujú, nikdy neboli zrušené, preto navrhuje, aby súd námietky povinného zamietol. Krajský súd Košice vo veci 3Cb 4/2008 uznesením zo dňa 02.02.2009 došiel k záveru, že odpory povinného zo dňa 01.03.2007 a z 20.10.2008 boli podané oneskorene po 10 a 11 rokoch. Povinný podal proti uzneseniu z 02.02.2009 odvolanie a NS SR uznesením 2Obo 40/2009 dňa 28.05.2009 uznesenie z 02.02.2009 zrušil a vec vrátil krajskému súdu k novému rozhodnutiu. Podľa názoru povinného vec 17Rob/1361/98 začatá v 10/1996 bola v 10/2008 nezákonne premenená na vec 3Cb 4/2008, pričom daná vec nie je ani k 24.04.2019 skončená. Na základe uvedených faktov a skutočností naďalej trval na tom, že exekučné tituly sú právoplatné a vykonateľné a zároveň pohľadávka oprávneného vo veci 59Ek/164/2019 je právoplatná a vykonateľná, naďalej existuje a bola v súlade s právom v exekučnom konaní uplatnená, keďže povinný ju odmieta uhradiť dobrovoľne a preto navrhol, aby súd námietky povinného odmietol v celom rozsahu.

4. Následne vyšší súdny úradník v odôvodnení konštatoval, že návrh na zastavenie exekúcie je procesnou obranou povinného, ktorého účelom je zastavenie exekúcie z dôvodov taxatívne ustanovených v zákone. Dôkazné bremeno spočívajúce vo všeobecnej povinnosti každého účastníka konania preukázať bez akýchkoľvek pochybností pravdivosť svojich tvrdení, teda v predmetnom konaní existenciu takej skutočnosti, ktorej možno podľa ustanovení hmotného práva prisúdiť právne účinky spôsobujúce zánik oprávneným vymáhaného nároku, resp. iného dôvodu zastavenia exekúcie, zaťažuje v exekučnom konaní účastníka konania v procesnom postavení povinného. Povinný je teda v prípade podania návrhu na zastavenie exekúcie povinný svoje tvrdenia podporiť dôkazmi za účelom preukázania ich pravdivosti. Exekučný súd preskúmal návrh povinného na zastavenie exekúcie, vyjadrenie oprávneného k návrhu a dospel k záveru, že listiny predložené účastníkmi konania sú postačujúce na rozhodnutie súdu a preto súd nevykonal ďalšie dôkazy navrhované oprávneným a vypočutie osôb nenariadil.

5. Oprávnený inicioval exekučné konanie, v ktorom sa na základe exekučného titulu platobného rozkazu Krajského súdu č. k. 17Rob/1361/1996-24 zo dňa 27.06.1997 domáhal od povinného vymoženia pohľadávky vo výške 418.237,72 eur. Uznesením NS SR sp. zn. 2Obo 40/2009 zo dňa 27.05.2009 zrušil uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 02.02.2009 č. k. 3Cb/4/2008-169, ktorým Krajský súd v Košiciach zamietol návrh na zrušenie platobného rozkazu a zamietol odpory zo dňa 01.03.2007 a 20.10.2009 proti platobnému rozkazu a vec vrátil súdu 1. stupňa na ďalšie konanie a to z dôvodu, že platobný rozkaz nebol odporcovi (povinnému) riadne doručený tak 14.07.1997 ako ani 31.07.2003, ale mu bol doručený až 20.10.2008 a odpor podal 20.10.2008, teda včas. Podľa § 174 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok účinného do 30.06.2016, ak čo len jeden z odporcov podá včas odpor s odôvodnením vo veci samej, zrušuje sa tým platobný rozkaz v plnom rozsahu a súd nariadi pojednávanie. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.06.2009, pričom súdne konanie nie je právoplatné skončené do dnešného dňa. Exekučný súd je viazaný právoplatným a vykonateľným exekučným titulom a nemá oprávnenie ho podrobiť vecnému prieskumu. Ďalšie tvrdenia oprávneného uvedených vo vyjadrení k návrhu povinného na zastavenie exekúcie sú nepokladal za relevantné pre rozhodnutie vo veci samej a preto sa k nim nevyjadril. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16. 11. 2011 sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

6. Súd mal z listín predložených účastníkmi konania ďalej za preukázané, že oprávnený v minulosti podal návrh na vykonanie exekúcie na základe totožného exekučného titulu, pričom exekučné konanie vedené súdnym exekútorom JUDr. Mariannou Vargovou, Exekútorový úrad Trebišov, bolo uznesením Okresného súdu vo Vranove nad Topľou č. k. Er/3196/1997-743 zo dňa 19.11.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15CoE/1/2009 zo dňa 04.11.2009 zastavené z dôvodu zrušenia exekučného titulu.

7. Z citovaných ustanovení vyplýva, že súd na to, či sú splnené podmienky za ktorých môže vo veci konať a rozhodnúť, prihliada kedykoľvek za konania, pričom táto povinnosť vzniká okamihom začatia konania a trvá až do jeho právoplatného skončenia. Aj keď tieto podmienky, pre ktoré je zavedená legislatívna skratka „procesné podmienky“, nie sú výslovne definované zákonom, z jednotlivých ustanovení CSP sa dajú vyvodiť. Počas konania sa tak môže vyskytnúť nedostatok niektorej z podmienok, pričom tento nedostatok môže byť jednak odstrániteľný, ale aj neodstrániteľný, kedy súd nemôže vo veci vôbec konať a konanie musí zastaviť. Takýmito podmienkami sú napr. prekážka začatého konania (ustanovenie § 159 CSP), prekážka právoplatne rozhodnutej veci (§ 230 CSP), nedostatok procesnej subjektivity účastníkov konania, či nedostatok právomoci súdu na konanie vo veci. Ustanovenie § 230 CSP vyjadruje tzv. materiálnu právoplatnosť rozsudku, ktorou sa rozumie jeho záväznosť a nezmeniteľnosť a ktorá sa prejavuje ako prekážka brániaca novému prejednaniu veci, tzv. prekážka veci právoplatne rozhodnutej.

8. Hoci Exekučný poriadok výslovne neupravuje otázku prekážky veci právoplatne rozhodnutej, s poukazom na ustanovenie § 200 Exekučného poriadku je potrebné použiť subsidiárne ustanovenia CSP a predovšetkým prihliadnuť na špecifiká exekučného konania. V exekučnom konaní dochádza k zastaveniu exekučného konania, exekúcie z dôvodov hmotnoprávných, ako aj procesnoprávných. Kým v prvom prípade, teda ak k zastaveniu konania došlo z hmotnoprávných dôvodov, takéto rozhodnutie zakladá prekážku rozhodnutej veci pre podanie nového návrhu na vykonanie exekúcie tým istým oprávneným voči tomu istému povinnému na základe toho istého exekučného titulu. Avšak v druhom prípade, ak dôjde k zastaveniu exekúcie z procesných dôvodov, nebráni neskôr oprávnenému prekážka veci rozhodnutej v tom, aby návrh na vykonanie exekúcie podal znovu. Ak teda súd zistí, že medzi tými istými účastníkmi už bolo vedené exekučné konanie, v ktorom bolo vydané právoplatné rozhodnutie vo veci samej, je potrebné skúmať povahu tohto meritórneho rozhodnutia skôr ako sa prijme záver o existencii vady podmienok konania spočívajúcej v prekážke veci rozhodnutej - res iudicata.

9. Súd v priebehu konania zistil, že konaniu v prejednávanej veci predchádzalo už právoplatne skončené konanie vedené Okresným súdom vo Vranove nad Topľou sp. zn. Er/3196/1997 a dôvodom zastavenia exekúcie v tejto „skoršej“ veci bolo zistenie, že exekučný titul bol zrušený a ide jednoznačne o vecné rozhodnutie zakladajúce prekážku veci rozhodnutej. Okresný súd totiž skúmal hmotnoprávnu prekážku vykonania exekúcie, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté. Pretože v prebiehajúcim exekučnom konaní týkajúceho sa tých istých účastníkov konania, toho istého exekučného titulu a z dôvodu jeho zrušenia bola exekúcia právoplatne zastavená, súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci existuje prekážka res iudicata, ktorá je neodstrániteľným nedostatkom konania, na ktorý súd musí podľa § 161 ods. 1 CSP prihliadať kedykoľvek za konania a ktorý má za následok jeho zastavenie podľa § 161 ods. 2 CSP a preto vyšší súdny úradník exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku zastavil.

10. O náhrade trov exekúcie vyšší súdny úradník rozhodol v zmysle 199c a § 196 Exekučného poriadku v spojení s § 256 CSP a zaviazal oprávneného na náhradu trov súdneho exekútora vo výške 30 eur titulom náhrady paušálnych výdavkov podľa § 22 ods. 1 a ods. 2 vyhlášky 68/2017 Z. z., nakoľko dôvod zastavenia exekúcie možno pričítať oprávnenému, keďže oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie vo veci, o ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté.

11. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil citujúc ust. § 61k ods. 1 písm. b) a písm. d), § 61k ods. 2, § 61l ods. 3 prvá veta, § 61l ods. 4, § 196, § 199, § 199c ods. 1 prvá veta a § 200 Exekučného poriadku a § 161 ods. 1, § 161 ods. 2, § 230 a § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

12. Proti tomuto uzneseniu podal oprávnený v zákonnej lehote sťažnosť, v ktorej uviedol, že napádané rozhodnutie je nesprávne, neúplné a nepreskúmateľné, nebol riadne zistený skutkový, vec je nesprávne posúdená po právnej stránke, neboli vykonané oprávneným navrhnuté dôkazy bez toho, aby bolo vysvetlené prečo ich súd odignoroval a boli odignorované jeho skutkové tvrdenia. Napadnuté uznesenie má také abnormálne množstvo procesných a vecných pochybení, väd a nedostatkov, že vzniká dôvodné podozrenie z ďalšieho pokračovania zo zásahov komunálnej mafie a krytie excesov harabinovského východného okruhu do justície. K zastaveniu exekúcie nie je žiaden dôvod a naopak je treba návrh povinného na zastavenie exekúcie odmietnuť, pretože je postavený na nulitnom a podvodnom postupe dua Hríb-Harabin, ktoré krylo podvody povinného, ktorý v r. 2007 - 2008 behom exekúcie u OSVT Er/3196/1997 prevádzal majetok v rozsahu 10 miliónov Sk. Poukázaním na bod 9 napadnutého uznesenia oprávnený uviedol, že návrh na vykonanie súčasnej exekúcie z roku 2019 sa týkal

exekučného titulu platobného rozkazu Krajského súdu Košice sp. zn. 17Rob/1361/1996 z 27.06.1997 za dobu omeškania povinného s úhradou dlhu za vymedzenú dobu v rokoch 2017 - 2019 a je celkom odlišný od exekúcie Er/3196/1997, kde bola vymáhaná suma za omeškanie povinného v rokoch 1992-1999. Ide o dva celkom odlišné nároky. Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd chybne vyhodnotil návrh na vykonanie exekúcie tak, že oprávnený podal v roku 2016 totožný návrh na vykonanie exekúcie s návrhom na vykonanie exekúcie z roku 1997. Exekúcia sp. zn. Er/3196/1996 bola uznesením Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 07.07.2009 zastavená a týkala sa sumy 99.997,- Sk so zmluvnou pokutou 1 % za domu omeškania povinného v rokoch 1992-2009, teda omeškanie povinného od 02.12.1992 do 07.07.2009, čo činilo 82.792.000,- Sk. Jeho návrh na vykonanie exekúcie z roku 2019 sa týkal úplne iného obdobia omeškania povinného s úhradou istiny dlhu na základe exekučného titulu platobného rozkazu Krajského súdu Košice sp. zn. 17Rob/1361/1996 z 27.06.1997 za dobu omeškania za novo vymedzené obdobie v sume 418.237,72 eur. Pri riešení právnej otázky totožnosti oboch exekučných konaní sa odvolací súd zjavne odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe vyšších súdov. Ak by súd postupoval právne správne v súlade s definíciou res iudicata, nemohol by dospieť k záveru, že oprávnený dal dva totožné návrhy na vykonanie exekúcie v roku 1996 a následne v roku 2016. Súd pochybil a prehliadol, že skoršia exekúcia sa týkala omeškania povinného za obdobie rokov 1992 - 2009 a súčasná exekúcia sa týka omeškania povinného za úplne iné časové obdobie, a to obdobie jeho omeškania s úhradou dlhu v rokoch 2017 - 2019, teda časovo aj vecne úplne iného obdobia omeškania povinného a úplne iných čiastok, z ktorých sa ten ktorý konkrétny dlh skladá. Dôvod zastavenia exekúcie potom nemôže obstať, žiadna prekážka právoplatne rozhodnutej veci v tomto konaní neexistuje.

13. V ďalšej časti sťažnosti oprávnený namietal postup Krajského súdu Košice pri opätovnom doručovaní exekučného titulu platobného rozkazu Krajského súdu Košice č. k. 17Rob/1361/1996-24 zo dňa 27.06.1997 a poukázal najmä na rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou vydanom v trestnom konaní pod sp. zn. 1T/197/2004 zo dňa 24.08.2005, v ktorom bolo podľa oprávneného právoplatne rozhodnuté o doručení a prevzatí platobného rozkazu štatutárnym orgánom povinného (vtedajším starostom Ing. Jánom Ondarišinom) a ktorým mal byť súd viazaný. Odvolací súd rozhodol v dovolaní napadnutom uznesení inak, a to bez zmeny skutkového a právneho stavu veci (tak ako je to definitívne zakotvené vo výroku rozsudku OS Vranov nad Topľou 1T/197/2004 z 24.08.2005) a bez náležitého dôvodu sa odklonil od takto vyriešenej prejudiciálnej otázky, čo sa v praxi NS SR, ÚS SR a všeobecných súdov považuje za odňatie možnosti konať pred súdom a porušenie práva na súdnu a inú právnu ochranu.

14. Ako procesný prostriedok obrany proti právoplatnému platobnému rozkazu bolo možné uplatniť len návrh na obnovu konania alebo mimoriadne dovolanie; povinný pritom podal dňa 10.06.1999 návrh na obnovu konania, ktorý bol právoplatne zamietnutý uznesením NS SR 1 Obo 223/2005 z 29.11.2016. Následne dňa 16.02.2007 podal povinný „návrh na zrušenie právoplatného platobného rozkazu“ (takýto procesný prostriedok v našom civilnom procesnom kódexe nikdy neexistoval) a na jeho základe mu bol platobný rozkaz znovu doručený a povinný po tomto opakovanom doručení dňa 20.10.2008 podal odpor. Oprávnený má za to, že toto podanie povinného zo dňa 16.02.2007 označené ako „návrh na zrušenie právoplatného platobného rozkazu“ je vyfabrikovaným extra-mimoriadnym oprávneným prostriedkom právnej obrany proti platobnému rozkazu po 11 rokoch od jeho vydania. Povinný mal jediné právo (nie ako odporca žalovaný, ale iba ako povinný v exekučnom konaní) podať návrh zastavenie exekúcie v rámci exekučného konania u OSVT Er/3196/97 a tu po 10 rokoch od začatia exekúcie 06.11.1997 začať tvrdiť, že ET mu vlastne nebol doručený a že nie je vykonateľný materiálne či formálne. Pokiaľ by tak povinný urobil, bolo zákonnou povinnosťou exekučného súdu OSVT v Er/3196/1997 preskúmať, či tvrdenie povinného, že po 10 rokoch „objavil“ nedoručenie ET oprávnenej osobe zodpovedá pravde a skutočnosti. Exekučný súd má zákonné právo a súčasne zákonnú povinnosť po celú dobu exekučného konania skúmať materiálnu a formálnu vykonateľnosť exekučného titulu. Tejto svojej povinnosti sa exekučný súd 15.05.2019 celkom vyhnul a miesto toho uveril podvodnej teórii povinného o zrušení exekučného titulu a dokonca klamlivo uviedol, že exekučný titul bol zrušený v rámci obnovy konania, ktorá nikdy nebola povolaná. Tým je rozhodnutie o námietkach povinného z 15.05.2019 celkom bezcenné, neúplné, nepreskúmateľné a nesprávne. Pritom zákonná povinnosť exekučného súdu po celú dobu exekučného konania 33Ek/247/2019 skúmať materiálnu a formálnu vykonateľnosť exekučného titulu vyplýva exekučnému súdu z notoricky známych rozhodnutí vyšších súdov a ustálenej judikatúry, napr. judikát NSSR 4M Cdo 8/2012 z 26.02.2013, potvrdený uznesením ÚSSR III. ÚS 453/2013 z 10.09.2013.

15. Vyšší soudní úředník sa vo svojom uznesení z 20.05.2019 ani nepokúsil uviesť procesnú či hmotnoprávnu normu alebo judikatúru, ktorá by umožňovala vyhľadávaciemu KS Košice po 10 rokoch od právoplatnosti ET začať po dni 16.02.2007 „pátrať a vyhľadávať“, či o 10 rokov oneskorené tvrdenie povinného o nedoručení ET je falošné alebo nie. Vsú tak postavil svoje rozhodnutie z 15.05.2019 na niečom, čo právne vôbec nikdy neexistovalo a neexistuje, na niečom čo bolo vykonané v rozpore s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi Slovenskej republiky i judikatúry vyšších súdov. Súd vo veci 59Ek/164/2019 konal bez nariadenia pojednávania a bez dokazovania. Je popretím práva na neustranný a spravodlivý proces spôsob, ak sa exekučný súd sám zbavil svojej zákonnej povinnosti skúmať materiál a formálnu vykonateľnosť ET, na základe ktorého podal dňa 09.01.2019 návrh na exekúciu a namiesto toho bez dôkazov „uveril“ podvodnej verzii povinného o „zrušení“ ET. Exekučný súd, vsú bol sám povinný 20.05.2019 skúmať vykonateľnosť ET. Tomu sa však vyhol a tak sa ústavne nesúladne odklonil od ustálenej judikatúry spočívajúcej v závere, že skúmať ET čo do materiálnej a formálnej vykonateľnosti prináleží zo zákona jedine exekučnému súdu.

16. V ďalšej časti sťažnosti oprávnený uviedol, že vsú odignoroval ním súdu predložené 4 kľúčové okruhy svedčiace o tom, že exekučné tituly neboli nikdy zrušené a návrh povinného na zastavenie exekúcie je bezdôvodný a nulitný. Konkrétne šlo o 1. okruh, a to úkony sudcu Hríba z KS Košice vo veci určovacej žaloby OH z 16.02.2007 na zrušenie oboch exekučných titulov (a pokiaľ nebude možné zrušenie, nech sú exekučné tituly k OH „znovu zaslané“) sú po dni 16.02.2007 ničotnými, nulitnými pokusmi o likvidáciu obidvoch exekučných titulov a nezaložili žiadne právne dôsledky. V 2. okruhu oprávnený tvrdil, že nulitnosť a falošnosť všetkých úkonov po dni 16.02.2007 je založené na tom fakte, že z dôkazov 69 kusov predložených doručeníek z niekoľkých súdnych spisov za obdobie 1997 - 2003, kde povinná OH vystupovala v postavení žalovaného alebo povinnej osoby, prevzala za OH 63 doručeníek práve p. Magdaléna Sabolová, ktorá pracovala u OH v rokoch 1990 - 2003 a ktorej bolo povinnosťou konkludentným spôsobom v čase neprítomnosti starostu preberať všetky poštové zásielky. V 3. okruhu oprávnený uviedol nutnosť porovnania návrhu OH na obnovu konania z 18.06.1999 a návrhu OH na zrušenie exekučného titulu z 16.02.2007 a 4. okruhom a otázkou, ktorú je potrebné zodpovedať je, že kto to všetko zaviniel a kto poniesie následky prieniku výkonnej, exekutívnej moci Harabína do justície.

17. Oprávnený ďalej v sťažnosti rozobral postavenie a konanie bývalej zamestnankyne povinného pani Sabolovej, ktorá mala prevziať exekučné tituly, trestné konanie bývalého starostu povinného Ing. Jána Ondarišina, ich svedecké výpovede v civilnom i súdnom konaní. Tiež rozobral konanie JUDr. Harabína a JUDr. Hríba a priebeh exekučného konania vedeného na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. Er/3196/1997 a na záver uviedol, že verí, že Okresný súd Banská Bystrica nariadi pojednávanie za účasti oprávneného i povinného, aby účastníci mali spravodlivú možnosť obhájiť svoje tvrdenia a doložiť dôkazy.

18. Oprávnený v sťažnosti poukázal aj na viacero rozhodnutí, a to najmä na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4M Cdo 8/2012 zo dňa 26.02.2013, ktorého závery sú odobrené Ústavným súdom Slovenskej republiky v náleze III. ÚS 435/2013 zo dňa 10.09.2013, v ktorom Najvyšší súd vyjadril právny záver, že pokiaľ beží exekučné konanie, potom oprávnenie posudzovať splnenie náležitosti exekučného titulu svedčí výlučne exekučnému súdu, ktorému táto povinnosť vyplýva priamo zo zákona. K tejto otázke poukázal i na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo 3474/2009 zo dňa 09.11.2010, rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo 2399/2005 zo dňa 25.01.2011. Ďalej poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 663/2016 zo dňa 07.09.2016, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 49/1998 zo dňa 05.02.1998 o výklade čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 136/2008 zo dňa 05.11.2008. K otázke predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a princípu právnej istoty oprávnený v sťažnosti poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 2728/2017 zo dňa 12.11.2018, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 1663/2016 zo dňa 30.11.2016 a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 564/2012 zo dňa 29.05.2012, k otázke na povinnosť riadneho odôvodnenia rozhodnutia poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 358/2009 zo dňa 15.10.2009, k otázke viazanosti rozhodnutiami súdov o prejudiciálnych otázkach v iných veciach poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 349/2009 zo dňa 20.01.2010, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 564/2012 zo dňa 29.05.2012, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 269/2011 zo dňa 23.11.2011, stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Pls 2/1976 zo dňa 25.11.1976, stanovisko Najvyššieho súdu Českej republiky Cpj 35/1978 zo dňa 24.10.1979, rozsudok

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cz/16/1992 zo dňa 29.04.1992 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/101/2012 zo dňa 27.07.2015 a napokon k otázke doručovania zásielok poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 196/2012 zo dňa 07.08.2012 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 5/2013.

19. Oprávnený v sťažnosti navrhol ako dôkazy vyžiadať všetky doručky za roky 1990 - 2002 potvrdených povinnou OH v poštovom styku, vyžiadať od povinného vyjadrenie, kto reklamoval, že obidva exekučné tituly prevzala neoprávnene p. Sabolová, aby preukázal, že neoprávnene prevzatie nastalo i u všetkých 63 predložených doručení, predložením knihy prijatej a odoslanej pošty, predvolať a vypočuť ako svedkov pani Magdalénu Sabolovú, zamestnankyne pošty Holčikovce, JUDr. Ladislava Tamphalda, Mgr. Michala Flešara, Ing. Jána Ondarišinu, JUDr. Štefana Harabina, JUDr. Vladimíra Hríba, Mgr. Zdenku Kohútovú, Mgr. Jolanu Fuchsovú, JUDr. Gabrielu Varholíkovú, JUDr. Štefanka z NSSR, Mgr. Andreu Zolotovú z OSVT, JUDr. Milana Valuša, Mgr. Špičku, členov zastupiteľstva povinného, pani Bochovú, pána Jozefa Tkáča, Ing. Štafuru, ďalej dôkaz spismi Krajského súdu Košice sp. zn. 9Cb/673/1999 a sp. zn. 4Cb/1/2008, trestným spisom ČVS:PPZ-96/BPK-V-2011, spisom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 1T/197/2004, 11 súdnymi, exekučnými a exekútorškými spismi, v ktorých sa nachádzajú originály doručení, dôkaz predloženými 69 doručkami, dôkaz výsluchov pani Sabolovej a Ing. Ondarišinu vo veciach sp. zn. 4Cb/1/2008, sp. zn. 3Cb/4/2008, dôkaz pracovnou zmluvou pani Sabolovej.

20. Z uvedených skutočností podľa oprávneného vyplýva, že kvázilikvidácia obidvoch exekučných titulov bola založená na zločinnom spolčení a na neprávne. Obidva exekučné tituly sú naďalej v rokoch 1997 - 2019 právoplatnými a vykonateľnými exekučnými titulmi. Preto aj jeho pohľadávka v tejto veci 59Ek/164/2019 je právoplatná a vykonateľná, naďalej existuje a bola po práve v exekučnom konaní uplatnená, pretože povinný ju odmieta uhradiť dobrovoľne. Je preto celkom v súlade s právom, aby exekučný súd uznesenie zo dňa 20.05.2019 zrušil v celom rozsahu a aby námietky povinného odmietol v celom rozsahu.

21. Povinný so sťažnosťou oprávneného nesúhlasil, keď vo vyjadrení uviedol, že je nedôvodná, súd správne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Oprávnený v sťažnosti nepoukázal na to, že v právnej veci vedenej Krajským súdom Košice pod sp. zn. 4Cb/1/2008 (predtým 3Cb/4/2008 a 17Rob/1361/1996) bol uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.05.2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 2Obo/40/2009 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako dovolacím súdom zo dňa 17.12.2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 1OboV/36/2009 vydaný právny názor, na ktorý správne poukázal aj vyšší súdny úradník v napadnutom uznesení v bode 10 a ktorý je záväzný pre danú právnu vec, že povinnému bol platobný rozkaz Krajského súdu Košice č. k. 17Rob/1361/1996-24 zo dňa 27.06.1997 doručený až dňa 20.10.2008. Preto nemožno mať za to, že tento platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, keďže v súlade s § 174 ods. 2 OSP bol voči predmetnému platobnému rozkazu toho istého dňa riadne a včas podaný odpor povinným s odôvodnením vo veci samej, čím došlo k jeho zrušeniu zo zákona. Následne bola vec preradená Krajským súdom Košice do registra „Cb“ a vo veci bolo nariadené pojednávanie. Z uvedeného je zrejmé, že oprávnený vo svojej sťažnosti zastáva nesprávny názor, že platobný rozkaz Krajského súdu Košice č. k. 17Rob/1361/1996-24 z 27.06.1997 nezanikol a že nebol nikdy a nikým zrušený. Taktiež nesprávny je jeho názor, že úkony Krajského súdu Košice od 16.02.2007 majú byť ničotnými, nulitými a právne irelevantnými. Postup a rozhodovanie Krajského súdu Košice bol správny a odobrený aj Najvyšším súdom Slovenskej republiky a Ústavným súdom Slovenskej republiky, na čo oprávnený vo svojej sťažnosti nepoukázal.

22. Povinný nesúhlasil s oprávneným, že súd má v tomto exekučnom konaní preskúmať postup a rozhodovanie Krajského súdu Košice, keďže na to nie je ani oprávnený a že má riešiť podľa oprávneného aj údajné zneužitie právomoci košického súdu, ktorý mal byť údajne tlačný bývalým ministrom Harabinom, príp. nejakú činnosť sudcu Dr. Hríba. Krajský súd Košice v konaní vedenom pod sp. zn. 4Cb/1/2008 (predtým 17Rob/1361/1996 a 3Cb/4/2008) postupoval a rozhodoval iba v súlade s uzneseniami Najvyššieho súdu v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 2Obo/40/2009 a pod sp. zn. 1OboV/36/2009, o ktoré oprel svoje rozhodnutie. Oprávnený podal voči postupu a uvedeným uzneseniam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky aj ústavnú sťažnosť, ktorú mu Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. I. ÚS 177/2010 zo dňa 05.05.2010 odmietol, keď vo svojom uznesení okrem iného uviedol, že napadnuté rozhodnutia nevykazujú znaky svojvoľe,

nevyhodnocujú nové dôkazy a právne závery, konštatujú predovšetkým nedostatočne zistený skutkový stav a nesprávnu aplikáciu vrátane „chybnej interpretácie“ ustanovení § 173 ods. 1 OSP a najmä § 48 ods. 1 OSP. Zároveň Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že oprávnený k vykonávaniu dôkazov sa bude môcť v konaní pred krajským súdom a následne aj pred odvolacím súdom vyjadriť za tých istých podmienok ako druhý účastník konania. Z uvedeného je zrejmé, že aj Ústavný súd Slovenskej republiky odobril postup Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý ako dovolací súd skonštatoval, že platobný rozkaz Krajského súdu Košice č. k. 17Rob/1361/1996-24 zo dňa 27.06.1997 bol doručený povinnému dňa 20.10.2008.

23. Ak oprávnený chce vykonávať nejaké dokazovanie, tak mal urobiť v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 2Obo/40/2009 a pod sp. zn. 1OboV/36/2009, príp. pred Ústavným súdom Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 177/2010, ktorí vyslovili právny názor na vec, ale nie v tomto konaní. Správny je názor okresného súdu vyslovený v bode 10 napadnutého uznesenia, že „K tvrdeniam oprávneného o doručovaní exekučných titulov v čase ich vydania súd uviedol, že ide o skutočnosť, ktorej posúdenie nespadá do kompetencie exekučného súdu, a to vzhľadom na obmedzenie prieskumnej právomoci súdu v exekučnom konaní, ako aj na skutočnosť, že konanie prebiehajúce na Krajskom súde v Košiciach nariadené po včas podanom odpore voči exekučnému titulu nie je právoplatné skončené.“ Správne tiež súd v bode 11 napadnutého uznesenia poukázal na predošlé zastavenie exekúcie v konaní vedenom Okresným súdom Vranov nad Topľou pod sp. zn. Er/3196/1997. V ďalšej časti vyjadrenia oprávnený poukázal na bod 18 napadnutého uznesenia a uviedol, že súhlasí s Okresným súdom Banská Bystrica, keďže zastavenie exekúcie z tohto dôvodu je dôvodné, pričom je právne irelevantné, čo uvádza oprávnený v sťažnosti ohľadne obdobia, za ktoré podával návrh na vykonanie exekúcie, keďže exekučný titul bol zrušený.

24. Oprávnený poukazuje na nejakých 69 fotokópií doručeníek, ktoré nemajú žiadnu súvislosť s prejednávanou vecou a nie je z nich ani zrejmé, kto ich podpisoval, resp. ani to, že ich mala podpisovať pani Magdaléna Sabolová, pričom ich pravosť nebola ani oprávneným preukázaná originálmi. Popiera všetky tvrdenia ohľadom pani Sabolovej. Nikdy nemal zriadenú žiadnu podateľňu alebo obdobný organizačný útvar a takéto útvary nikdy pani Sabolová nevedla. Potvrdzuje to aj jej výpoveď v konaní pred krajským súdom zo dňa 15.08.2018, keď uviedla, že „v prítomnosti vždy preberal zásielky starosta“. Preberanie zásielok určených do vlastných rúk mohla vykonať iba splnomocnená osoba na základe originálu splnomocnenia vydaného a overeného príslušným orgánom alebo na základe splnomocnenia vydaného poštou, čo nebol prípade pani Magdalény Sabolovej, ktorá vykonávala u neho upratovaciu činnosť. Oprávnený tiež opomína, že v zmysle ust. § 48 ods. 1 druhá veta OSP nebránilo prijímať ktorémukoľvek pracovníkovi, ktorý písomnosti prijme, ostatné písomnosti, avšak nie už písomnosti určené do vlastných rúk, akými boli platobné rozkazy Krajského súdu Košice č. k. 17Rob/1361/1996-24 zo dňa 27.06.1997 a č. k. 18Rob/1357/1996-22 zo dňa 01.07.1997 a preto ich nemohla prevziať Magdaléna Sabolová.

25. Pokiaľ oprávnený poukazuje na rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 1T/97/2004 zo dňa 02.08.2004 a výpovede z tohto konania, tieto sú tiež právne irelevantné, keďže nepredstavujú žiadnu vyriešenú prejudiciálnu otázku medzi oprávneným a povinným. Naopak z neho možno zistiť, že bývalý starosta Ing. Ján Ondarišín uznaním dlhu a úrokov z omeškania v prospech oprávneného konal v rozpore s čl. 14 ods. 1 písm. o) Štatútu Obec Holčikovce, keďže nebol oprávnený nakladať s majetkom nad hodnotu 50.000,- Sk, na čo bolo oprávnené iba obecné zastupiteľstvo, čím sa dopustil trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. b), c), ods. 2 písm. c) Trestného zákona.

26. Čo sa týka nepravdivých invektív oprávneného, ohováraní z jeho strany, tak na tieto nereaguje, keďže nemajú súvislosť s prejednávanou vecou. Oprávnený v tomto exekučnom konaní súdu ani nepredložil spolu s návrhom na vykonanie exekúcie rovnopis exekučného titulu tak, ako to vyžaduje ust. § 48 ods. 4 písm. a) Exekučného poriadku, pričom jeho nedôvodný a neoprávnený nárok je v súlade s ust. § 408 Obchodného zákonníka aj premlčaný.

27. Záverom povinný uviedol, že žiaden zmluvný vzťah medzi údajným pôvodným veriteľom Imova Sabinov, š. p., z ktorého údajne prešli pohľadávky na oprávneného a nim nevznikol. Štátny podnik Imova Sabinov, š. p. bol iba subdodávateľom stavebného podniku Ekostav Vranov nad Topľou a preto ani neexistujú žiadne pohľadávky oprávneného po údajnom pôvodnom veriteľovi IMOVA Sabinov, š. p. voči nemu. Opak do dnešného dňa oprávnený v konaní vedenom Krajským súdom Košice pod sp. zn.

4Cb/1/2008 (predtým sp. zn. 3Cb/4/2008 a sp. zn. 17Rob/1361/1996) nepreukázal. Naviac si oprávnený nedôvodne uplatnil totožné nároky v 3 konaniach vedených pred Krajským súdom Košice pod sp. zn. 17Rob/1361/1996 (3Cb/4/2008), sp. zn. 18Rob/1357/1996 (4Cb/1/2008) a sp. zn. 9Cb/1832/1996, čo konštatoval aj Krajský súd Košice v bodoch 33, 34 a 35 uznesenia č. k. 4Cb/1/2008-1219 zo dňa 15.08.2018.

28. Vzhľadom na uvedené nemožno mať za to, že by boli porušené nejaké ústavné práva oprávneného alebo jeho práva zaručené Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Na základe uvedeného povinný navrhol sťažnosť zo dňa 03.06.2019 a doplnenú sťažnosť zo dňa 15.06.2019 voči uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 59EK/164/2019 zo dňa 20.05.2019 zamietnuť.

29. Podľa § 200 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

30. Podľa § 202 ods. 1 Exekučného poriadku v exekučnom konaní koná a rozhoduje vyšší súdny úradník, ak nejde o rozhodnutie o príklepe. Sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka. Pojednávanie súd nariaďuje, ak to pokladá za potrebné.

31. Podľa § 239 ods. 1 a 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

32. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

33. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

34. Podľa § 250 ods. 2 CSP ak je sťažnosť dôvodná, súd napadnuté uznesenie zruší alebo zmení; v prípade zrušenia uznesenia je súdny úradník viazaný právnym názorom súdu.

35. Podľa § 61k ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak exekučný titul bol zrušený.

36. Podľa § 49 ods. 1 Civilného sporového poriadku sudca je vylúčený z pojednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.

37. Podľa § 53 ods. 1 Civilného sporového poriadku námietku zaujatosti je potrebné uplatniť najneskôr do siedmich dní, odkedy sa strana dozvedela o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený. Na neskôr uplatnenú námietku zaujatosti súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

38. Podľa § 59 ods. 1 Civilného sporového poriadku na vylúčenie súdneho úradníka, iných zamestnancov súdu, znalca, prekladateľa, alebo tlmočníka sa primerane použijú ustanovenia o vylúčení sudcov. O vylúčení týchto osôb rozhoduje súd, ktorý spor pojednáva a rozhoduje.

39. Podľa § 194 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak bolo o otázke podľa odseku 1 rozhodnuté, súd na také rozhodnutie prihliadne a vysporiada sa s ním v odôvodnení rozhodnutia.

40. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, vec pojednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a dospel k záveru, že sťažnosť oprávneného nie je dôvodná. Vyšší súdny úradník správne zistil skutkový stav vo veci, správne vecne rozhodol o zastavení exekúcie, aj keď z iného dôvodu, pričom ako bude nižšie uvedené, exekúcia mala byť zastavená z iného dôvodu.

41. V konaní nie je sporné a súd má za preukázané, že podaním návrhu na vykonanie exekúcie oprávneným dňa 24.01.2019 začalo na tunajšom súde exekučné konanie, v ktorom sa oprávnený domáha od povinného vymoženía pohľadávky na základe exekučného titulu platobného rozkazu Krajského súdu Košice č. k. 17Rob/1361/1996-24 zo dňa 27.06.1997, ktorým bolo povinnému uložené zaplatiť oprávnenému sumu 99.997,- Sk (3.313,29 eur) s prísl., keď oprávnený si návrhom uplatnil nárok na vymoženía exekučným titulom priznanej zmluvnej pokuty za obdobie od 01.10.2016 do 31.05.2019 vo výške 418.237,72 eur. Z vyjadrení účastníkov konania, ako aj predložených listinných dôkazov, predovšetkým právoplatných rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydaných v tejto veci v základnom konaní, a to uznesenia sp. zn. 2Obo 40/2019 zo dňa 27.05.2009 v spojení s uznesením sp. zn. 1 Obdo V 36/2009 zo dňa 17.12.2009 (ktorým bolo rozhodnuté o dovolaní oprávneného ako žalobcu o dovolaní proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 40/2009 zo dňa 27.05.2009) má súd jednoznačne preukázané, že exekučný titul platobný rozkaz Krajského súdu Košice č. k. 17Rob/1361/1996-24 zo dňa 27.06.1997 bol zrušený priamo zo zákona včas podaným odporom povinného ako žalovaného proti platobnému rozkazu a v základnom konaní pokračuje konanie na Krajskom súde Košice pod sp. zn. 4Cb/1/2008. Preto neobstoja námietky oprávneného, že ním predložený exekučný titul je právoplatným a vykonateľným exekučným titulom. Taktiež neobstoja námietky oprávneného, že Krajský súd Košice nebol oprávnený preskúmať riadnosť doručenia exekučného titulu a že oprávneným subjektom na takéto preskúmanie je len exekučný súd. Exekučný súd tu chce poukázať na ust. § 194 ods. 2 CSP, podľa ktorého súd o otázke, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté, už o danej otázke nerozhoduje, ale je povinný z právoplatného rozhodnutia súdu vychádzať. O tom, že odpor proti platobnému rozkazu bol podaný včas a nastali účinky predvídané v § 174 ods. 2 OSP (teda zrušenie platobného rozkazu a nariadenie pojednávania), bolo právoplatne rozhodnuté uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obo 40/2019 zo dňa 27.05.2009 a sp. zn. 1 Obdo V 36/2009 zo dňa 17.12.2009. Nie je mysliteľné, aby exekučný súd nerešpektoval uvedené záväzné rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a považoval stále prebiehajúce konanie na Krajskom súde Košice pod sp. zn. 4Cb/1/2008 za nezákonné. Napokon súd nemohol vziať ani na zreteľ námietku oprávneného, že v rámci trestného konania vedeného na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 1T/197/2004 bola vyriešená otázka doručenia exekučného titulu a súd je výrokom trestného rozsudku v tejto veci viazaný, keďže v označenom trestnom konaní doručovanie platobných rozkazov do vlastných rúk oprávnenej osoby v zmysle OSP nebolo riešené ako prejudiciálna otázka. Prejudiciálnou (predbežnou) otázkou v trestnom konaní je totiž len takéto otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu vo veci, jej vyriešenie je nevyhnutné pre rozhodnutie o vine, rozhodnutie o predbežnej otázke sa ani nestane súčasťou výroku, pričom môže ísť len o otázku právnu, nie otázku skutkovú alebo vecnú. Z uvedených dôvodov je preto aj irelevantný poukaz oprávneného v sťažnosti na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky, príp. Najvyššieho súdu Českej republiky k otázke oprávnenosti preskúmania náležitosti exekučného titulu a k otázke viazanosti rozhodnutiami súdov o prejudiciálnych otázkach v iných veciach.

42. Exekučné konanie sa môže vykonávať len na uspokojovanie skutočne existujúcich práv, len za podmienok a spôsobmi, ktoré určuje zákon. Jednou z materiálnych podmienok každej exekúcie je aj existencia exekučného titulu, t. j. právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu. Exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať v každom štádiu exekučného konania, či sú splnené formálne a materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie, medzi ktoré patrí i spôsobilý exekučný titul, t. j. exekučný súd je povinný skúmať, či tu nie je prekážka, pre ktorú by exekúcia nemala ďalej prebiehať. Ak exekučný súd zistí, že nie sú splnené podmienky vedenia exekúcie, je jeho povinnosťou na takto zistenú nezákonnosť vedenia exekúcie adekvátne procesne reagovať (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 391/2012 zo dňa 21.03.2013). Aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 545/2010-15 zo dňa 09.12.2010 uviedol, že „Exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť, pričom exekučný súd tak môže urobiť na návrh účastníka konania, ako aj bez návrhu.“

43. V danej veci musí exekučný súd skonštatovať, že tu existuje práve takýto nedostatok vykonateľného exekučného titulu, ktorý tu už bol v čase začatia exekučného konania a o existencii ktorého sa súd dozvedel až dňa 11.04.2019, kedy povinný predložil návrh na zastavenie exekúcie. Exekučný titul, ktorý oprávnený predložil a na podklade ktorého navrhol vykonať exekúciu proti povinnému, bol totiž ako je uvedené v bode 41 tohto odôvodnenia zrušený, čo má za následok, že v konaní absentuje vykonateľný

exekučný titul, ktorý by zaväzoval povinného k nejakej povinnosti a súdu neostáva nič iné ako exekúciu zastaviť podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku z dôvodu, že exekučný titul bol zrušený.

44. Pokiaľ povinný v sťažnosti namieta, že súd rozhodol vo veci bez pojednávania a žiadal aby súd ho nariadil, exekučný súd postupoval v konaní v súlade s § 202 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 249 Civilného sporového poriadku a pojednávania vo veci nenariadil. V štádiu súdneho konania, ktorým je exekučné (vykonávacie) konanie, nepovažoval súd za potrebné vo veci nariadiť pojednávanie, nakoľko riešil iba otázku, ktorá vyžadovala len právne posúdenie (splnenie podmienok pre vedenie exekučného konania) na základe obsahu spisu, resp. listín, ktoré sú jeho súčasťou a ku ktorým mali prístup i účastníci konania a vzhľadom na to nebola nevyhnutná osobná účasť účastníkov exekučného konania (oprávneného, ani povinného).

45. Pokiaľ povinný v sťažnosti navrhol vykonať všetky vyššie uvedené dôkazy v bode 19, exekučný súd takéto dôkazy nepovažoval za potrebné a nevykonal ich vzhľadom na zistené závažné skutočnosti uvedené v bode 41 odôvodnenia tohto uznesenia. Všetky potrebné skutočnosti mal preukázané z predložených vyjadrení účastníkov konania a listinných dôkazov, pričom navrhované dôkazy by neviedli k inému právnemu záveru ako zastaveniu exekúcie v dôsledku neexistencie vykonateľného exekučného titulu a boli by iba zbytočným predlžovaním exekučného konania. Z rovnakého dôvodu neobstoja ani námietky oprávneného v sťažnosti, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy a ani sa s ich nevykonaním nevysporiadal, keď vyšší súdny úradník v bode 9 napadnutého uznesenia jasne uviedol, prečo nevykonal dôkazy navrhované oprávneným a nenariadil ani vypočutie osôb.

46. K oprávneným v sťažnosti vnesenej námietke zaujatosti voči vyššiemu súdному úradníkovi Mgr. Markovi Hudákovi (bod 11 sťažnosti) exekučný súd uvádza, že na ňu neprihliadol, nakoľko oprávnený ju neuplatnil v zákonnej 7-dňovej lehote. Oprávnený už doručením výzvy súdu na odstránenie väd návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 04.03.2019, najneskôr doručením upovedomenia o vydaní poverenia dňa 03.04.2019 vedel, že vo veci koná a rozhoduje menovaný vyšší súdny úradník Mgr. Marko Hudák. Pokiaľ teda oprávnený až v sťažnosti doručenej na súd dňa 06.06.2019 vzniesol námietku zaujatosti voči konajúcemu vyššiemu súdnému úradníkovi, urobil tak po uplynutí zákonom stanovenej lehoty a súd preto na jeho námietku neprihliadol.

47. Na záver súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo dňa 16.03.2005, v zmysle ktorého odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v oprávnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúcu význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

48. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ako aj vzhľadom na dôvod zastavenia exekúcie uvedený v I. výroku napadnutého uznesenia súd postupom podľa § 250 ods. 2 CSP zmenil I. výrok uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 59Ek/164/2019 zo dňa 20.05.2019 tak, že exekúciu zastavuje v celom rozsahu podľa § 61k ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.